

היה שווה לחזור

עידן שטיינר, מדריך- רכז קבוצת חופית

אחרי שלוש שנים בדארנא החלטתי לקחת הפסקה ארוכה ולצאת ל"טיול הגדול" במזרח. כעבור שנה חזרתי.

חזרתי כי התגעגעתי למקום הזה שבו הציפייה ממני היא לשחק כל היום. אני לא מדבר על שש בש או טאקי, אלא החיים עצמם מתנהלים פה דרך חיוך וצחוק, הומור ומשחק, דבר שהיה כל כך חסר לי בטיול שרובו היה בעולם המבוגרים.

ל"דארנא" הגעתי בגיל 22, חייל משוחרר טרי, צעיר ושוקיסט. לא הבנתי כל כך מה נגד מי ומצאתי את עצמי מתמודד עם סיטואציות שנשמעות פשוטות אבל היו מאוד קשות עבורי.

כמדריך תפקידי, להעיר נערים בני 15 או 17 מוקדם בבוקר לבית הספר, לתת להם לנקות שירותים אחרי שמישהו אחר השאיר שם סימנים, להכניס אותם לישון לחדר בשעה רבע לעשר, אפילו שהם מתים להמשיך לראות את סוף הסרט. במסעות עליי לגרום להם לסחוב על הגב ארבעה ליטר כבדים של מים באמצע המדבר, גם כשהם עייפים וקשה להם.

ואני, ילד "נורמטיבי" צייתן, שמספיק שאומרים לי ואני עושה, לא הבנתי למה כשאני מבקש הנערים צוחקים לי בפנים, מתעלמים או עושים ההיפך בכוונה.

לקח לי זמן לקלוט שאם אמשיך בגישה הישירה כלום לא יקרה. עד שלא יהיה לי איתם קשר אישי, עד שהם לא יפחדו לאכזב אותי או ירצו שאתפעל מהם- אני אויר, לא רלוונטי, ומה שאגיד זה כמו "כוסות רוח למת". הבנתי שהם פשוט אוהבים לשחק.

ופתאום אני מעיר אותם עם שיר קבוע: "בוקר טוב די לישון מי יקום ראשון ראשון מי מהר לגן ירוץ? זהו (שם הנער) החרוץ". מעכשיו השיר מזוהה איתי. הם יודעים שאני מגיע עוד לפני שפתחו את העיניים וכל ארוחת בוקר הם מחקים את הזיזים שלי

במקום לבקש לנקות את השירותים, למדתי להגיד שאני מכין להם ספל שוקו חם שמחכה לרגע שיסיימו את התורנות ונוכל לשבת לדבר. אין נער שלא רוצה ללכת לישון כשהוא יודע שמישהו מחכה לו בחדר עם הסיפור שאנחנו קוראים יחד, עם השש-בש שאנחנו משחקים או עם ההסבר (בפעם המיליון) לשאלה שלו "איך עובד ליקוי חמה?".

במדבר, במקום להתאמץ לשכנע אותם ללכת עם מים על הגב, אני צועק שמי שמגיע אחרון אין לו כבוד, מתחיל לרוץ והתחרות מתחילה... אחרי שלוש שנים של חיכוך יומיומי עם הנערים כמדריך, רואים אותם מתארכים ועוקפים אותי בגובה, הקול שלהם נהיה יותר בס, החציקונים מתחלפים בביטחון עצמי. לפעמים מרגיש לי שהם מתבגרים ורק אני נהיה ילדתי יותר.

זה לא שאין פה המון רגעים מאוד מאתגרים של כעס ועצבים, של עצב עמוק או חרדה. אפשר להגיד אפילו שמרבית היום הוא מאבק עיקש בין הסטנדרטים שלי ושל המסגרת, לבין חוסר המוטיבציה או ההתנגדות של הנערים.

הרגעים האלה שפתאום נער מנגן ושר מהלב במרפסת, להפסיד לאחד מהם בהורדת ידיים על מי ישטוף את הכלים, לשיר איתם שירים בפול ווליום תוך כדי שגורפים את המים בניקיון יסודי, לראות אותם הופכים את השולחן למגרש פינג פונג עם קופסאות שימורים.

הרגעים האלה ממלאים את המצברים. היה שווה לחזור!

פסח כשר ושמה

דארנא במלחמה

אתם יכולים לעזור לנו!

אנחנו צריכים:

טלויזיה חדשה לקומת חופית.

מגימקס

מיקרו

ציפסר

טוסטר אובן

תרומה כספית לרכישות הציוד

כל סכום יתקבל ברצון ובתודה

לתרומה, בכרטיס אשראי
לחצו [כאן](#)

[כאן](#)

גם אנחנו הופתענו ממתקפת החמאס, ב-7 לאוקטובר 2023 ונפגענו מתוצאותיה.

רבים מהמדריכים גוייסו למילואים בצו 8 ונעדרו תקופה ארוכה מאד. עם זאת, כבר ביום הראשון למלחמה קבלנו החלטה שהפנימייה תמשיך לפעול כרגיל, גם עם צוות חסר מאד. כאן המקום להודות למתנדבינו המסורים שלנו שהתגייסו לסייע למלא את הפערים.

בוגר שלנו, שהצטיין בצבא, נפצע קשה מאד בהגנה על קיבוץ בארי. ליוונו אותו בחרדה ובתקווה בתהליך האשפוז והשיקום.

משתתפים באבלם הכבד של המדריכות היקרות שלנו:

שחר בלווה על נפילת אחיה סמ"ר עומר בלווה ז"ל.
שחר סויסה על נפילת בן דודה סרן דקל סויסה ז"ל.

יום הולדת 9

במלאת תשע שנים להקמת הפנימייה בחבצלת השרון יצאנו כולנו: הנערים, המדריכים, השינשנים וצוות בית הספר ליום כייף בים המלח.

השינשנים טובלים בים המלח

גם פורימון היה לנו

הפקה מושקעת ומטרפת של קומונה ד'

